

خجسته باد دولت کارگری!

در تاریخ ۲۱ مارس ۱۹۱۹، برابر با ۲۹ اسفند ۱۲۹۷، پرولتاریای مجارستان قدرت دولتی را در دست گرفت. به غیر از روسیه، مجارستان تنها کشوری بود که در آن موج انقلابی چند سال پس از جنگ جهانی امپریالیستی ۱۸-۱۹۱۴ به تسخیر قدرت سر انجامید. رهبر جمهوری شورایی مجارستان «بلا کون» بود و «گنورگ لوکاچ» نیز مقام کمیسر آموزش و پرورش و فرهنگ را در آن داشت. این جمهوری با حملات بورژوازی رمانی، که از سوی امپریالیست‌های بریتانیا و فرانسه پشتیبانی می‌شد، در تاریخ ۶ اوت همان سال سرنگون شد. اطلاعیه زیر در تاریخ ۲۲ مارس (اول فروردین ۱۲۹۸) صادر شد.

به همگان!

امروز پرولتاریای مجارستان تمامی اختیار [دولتی] را در دست خود می‌گیرد. متلاشی شدن دنیای بورژوازی و ورشکستگی ی حکومت انتلافی، کارگران و دهقانان را وادار می‌کنند که این قدم را بردارند. تولید کاپیتالیستی متلاشی شده است. فقط کمونیزم است که می‌تواند کشور را از هرج و مرج محفوظ نگه دارد.

در سیاست خارجی نیز ما با چنین فاجعه ی کاملی مواجه می‌باشیم. کنفرانس پاریس^۱ تصمیم گرفته است که نزدیک به کل مجارستان را اشغال نظامی کند، و به مرز اشغال به مثابه ی مرز سیاسی ی قطعی نگاه می‌کند، و بدین گونه ارانه خوراک و زغال سنگ را غیر ممکن می‌سازد. نجات ما در دیکتاتوری ی پرولتاریا نهفته است. برای [تحقق] این هدف اتحاد کامل پرولتاریا لازم می‌باشد. بنابر این حزب سوسیال دموکرات و حزب کمونیست متحد شده‌اند. حزب سوسیالیست مجارستان از این پس تمامی مردان و زنان کارگر کشور را به عضویت قبول می‌کند.

این حزب به «شورای حاکم انقلابی» قدرت می‌دهد که حکومت را به عهده گیرد. این حکومت شوراهای کارگران، دهقانان و سربازان را در سراسر کشور توسعه خواهد داد، که حوزه‌های قدرتی مقتنه، اجرایی و قضایی را اعمال کنند. مجارستان یک جمهوری ی شورایی می‌شود، که بلافاصله اصول سوسیالیزم و کمونیزم را به اجرا می‌گذارد. ملک‌های بزرگ، معادن، شرکت‌های بزرگ صنعتی، بانک‌ها و وسائط نقلیه، اشتراکی خواهند شد. اصلاحات ارضی نه از طریق تقسیم [زمین‌ها] به قطعات کوچک، بلکه [از طریق]

^۱ «کنفرانس صلح پاریس»: نشست در سال ۱۹۱۹ که در آن قدرت‌های امپریالیستی ی پیروزمند شرایط صلح را بر قدرت‌ها و کشورهای شکست خورده تحمیل کردند. قراردادهای «ورسای» (در مورد تسلیم شدن آلمان) و «تری آنون» (در مورد تسلیم شدن مجارستان) از سلسله قراردادهایی بودند که در این اجلاس تهیه شدند.

شوراهای تعاونی به اجرا گذاشته خواهند شد. به سوداگران، و آنان که بر گرسنگی و نیازمندی احتکار می‌کنند، بی‌رحمانه برخورد خواهد شد.

«شورای حاکم» خواهان انضباط آهنین می‌باشد. راهزنان ضد انقلاب و یاغی‌های غارتگر با حکم مرگ مجازات خواهند شد. شورا یک ارتش پرولتری و قدرتمند سازمان می‌دهد که تا از دیکتاتوری ی کارگران و دهقانان بر علیه سرمایه‌داران و زمینداران مجارستان، و همچنین «بویار»های^۲ رومانی و بورژوازی ی چکسلواکی حمایت کند.

[شورای حاکم] صمیمیت و همدلی کامل معنوی و آرمان خود را با حکومت شورایی روسیه اعلام می‌کند، و به آن پیشنهاد پیمان نظامی می‌دهد. دروهای برادرانه به کارگران انگلستان، فرانسه، ایتالیا و آمریکا می‌فرستد، و آنان را فرا می‌خواند که حتی برای یک دقیقه هم لشکرکشی شرورانه و درنده ی حکومت‌های سرمایه‌داری بر علیه جمهوری شورایی مجارستان را متحمل نشوند. کارگران چکسلواکی، رومانی، صربستان و کروواسی را به الحاق پیمان نظامی بر علیه بورژوازی، «بویار»ها، زمینداران و خواندان‌های سلطنتی، دعوت می‌کند. کارگران اتریش-آلمان و آلمان را به گسست با پاریس و الحاق خود به مسکو فرا می‌خواند، که یک جمهوری ی شورایی احیاء کنند، و با امپریالیست‌های فاتح سلاح به دست مقابله کنند.

ما به سختی‌ها و فداکاری‌هایی که با آن روبرو خواهیم شد، آگاه می‌باشیم. ما می‌بایست که مبارزه کنیم تا منابع و آذوقه خوراک و معادن خود را آزاد کنیم، و آزادی ی برادرانمان و هستی ی خود را [کسب نماییم]. ما به شجاعت پرولتاریا اطمینان داریم. ما مسیری را انتخاب می‌کنیم که بر ما سختی، تهی دستی و رنج به ارمان خواهد آورد، چونکه فقط به این ترتیب ما می‌توانیم که به پیروزی ی نهضت سوسیالیزم کمک کنیم، و جهان را رها کنیم. ما همگی را فرا می‌خوانیم که یا مشغول کار شوند و یا وارد ارتش پرولتری شوند.

منبع: رابرت و. دانیلز (ویراستار)، «تاریخ مستند کمونیزم»، جلد دوم، ص.ص. ۹۱-۹۳، انتشارات «وینتج»، نیویورک، ۱۹۶۲.

ترجمه: مراد شیرین، ۲۰ مارس ۲۰۰۶.

نشر کارگری سوسیالیستی
<http://www.javaan.net/nashr.htm>